

Leren & DOORGEVEN

Dido de Wolf (1996) geeft colleges over kunstgeschiedenis, niet op de universiteit, maar aan ouderen. Via Stichting Oud Geleerd Jong Gedaan (OGJG) slaat ze met haar colleges twee vliegen in één klap: zo kan ze mensen wat bijleren over kunstgeschiedenis én helpt ze eenzaamheid tegen te gaan door studenten en ouderen in contact te brengen met elkaar

DOOR LISETTE ALBERTI

Onder het mom van “een leven lang leren” stuurt Stichting OGJG studenten er digitaal, en wanneer het kan fysiek, op uit gestuurd om hun kennis te delen met senioren. In een vierdelige collegereeks, elke week één uur, slaan de student-docenten een brug tussen de generaties en bouwen ze betekenisvolle contacten op met een groep waar ze normaal gesproken niet zo snel mee in aanraking komen. De Stichting is financieel vooral afhankelijk van subsidies en sluit naadloos aan bij de campagne “één tegen eenzaamheid” van het ministerie van Volksgezondheid – iets wat zeker ten tijde van lockdowns en donkere winterdagen erg nodig is.

“Ik heb de bachelor kunstgeschiedenis gedaan en daarna de master Museum Studies aan de Universiteit van Amsterdam en ik merkte eigenlijk heel erg tijdens het schrijven van mijn scriptie, tijdens corona, dat ik iets meer wilde doen dan alleen maar binnen zitten,” vertelt Dido. “De stichting had de studievereniging van kunstgeschiedenis al een paar keer benaderd en ik had het al eens langs zien komen: lijkt het je leuk om colleges te geven aan ouderen?”

Juist toen veel van haar sociale leven stilviel door de

lockdown en ze niet veel meer kon doen dan thuis zitten en aan haar afstudeerscriptie werken, wilde Dido zich inzetten. “Ik wil graag nog iets bijdragen in deze rare tijd waarin zeker ouderen heel eenzaam zijn. Jongeren eigenlijk ook. Iedereen.”

Dido was tijdens haar studie al geïnteresseerd in educatie en zag dus haar kans schoon om bij Stichting OGJG aan de slag te gaan. De eerste collegereeks die ze gaf, was noodgedwongen digitaal. “Die online-groep die ik eerst had, was van de Openbare Bibliotheek Amsterdam en dat was de ouderentak. Zij hebben een soort ouderenprogramma en dat waren zeventigplussers. Wat je merkte was dat de eerste keer er nog iemand naast zat, een verzorger of een zoon of dochter, en de volgende keer konden ze het zelf. Dat was leuk om te zien. We hebben ook tijdens zo’n college een hulplijn die je kan bellen. Dus iemand van de stichting zit dan klaar voor als er vragen zijn.”

“Ik heb ook in verzorgingstehuizen colleges gegeven waar mensen met dementie zaten. Dan heb je sommige mensen die het heerlijk vinden om gewoon een beetje te luisteren en andere mensen die het heel leuk vinden om mee te doen. Dat heb je natuurlijk altijd in groepen. Ik heb ook

wel eens gehad dat er dan iemand op de voorste rij in slaap viel, maar dan denk ik ook: helemaal prima.”

“Alleen al het feit dat mensen bij elkaar worden gebracht. Je zag ook dat mensen heel erg met elkaar gingen discussiëren en kletsen daarna.”

Als student-docent geeft Dido voornamelijk les over vrouwen binnen de kunstgeschiedenis, een onderwerp dat dicht bij haar hart ligt. “Iets wat ik gemerkt heb tijdens mijn studie is dat er heel veel mannelijke kunstenaars aan bod komen, maar als je iets over vrouwelijke kunstenaars wil weten, moet je daar een apart vak voor volgen. ‘Vrouwen in de kunst’ heet dat vak. Dat heb ik gevolgd omdat ik het superinteressant vind, maar ik dacht wel: hoezo is het een apart vak in plaats van dat het in de verplichte vakken ook aan bod komt? Er werden wel wat vrouwen besproken, maar ik merkte dat ik dat zelf heel erg miste.”

“Ik ben er heel gepassioneerd over. Die passie kan je denk ik ook het beste overdragen als je dat voelt en als het een onderwerp is waar je graag over praat.”

Toen Dido zich met dit onderwerp bij Stichting OGJG aanmeldde, waren ze gelijk enthousiast. Ze hadden namelijk al wel een aantal student-docenten die zich

op kunstgeschiedenis richten, maar nog niemand die het specifiek over vrouwen binnen de kunstgeschiedenis had.

“Ik was begonnen met bepaalde nonnen die dan in de kloosters kunst maakten, tot aan kunstenaars die nog steeds leven. Dat is wel heel erg leuk. Je merkt wel dat colleges over bijvoorbeeld de zeventiende eeuw en het impressionisme, vrouwen die daar actief waren, dat dat stromingen zijn die net wat makkelijker zijn dan hedendaagse kunstenaressen die bijvoorbeeld kunst met vulva’s maken of zo. Dat vind ik dan toch wel weer leuke dingen.”

“Ik merkte dat het ook zo bijzonder is om dan verhalen te horen van ouderen die zeggen: ja, ik ben nog op de tentoonstelling geweest waar jij het nu over hebt, dertig jaar geleden. Of: ja, ik heb die kunstenaar wel eens zien lopen. Dat soort dingen maakt het heel levendig.”

Juist die onverwachte combinatie van studenten en ouderen lijkt dus erg goed te werken. “Je kan elkaar, misschien ook wel onverwacht, heel erg vinden,” aldus Dido. “Dat ik zoiets had: ‘ik zit hier in mijn eentje op mijn zolderkamertje mijn scriptie te schrijven’ en zij zoiets hadden: ‘ik zit hier maar in mijn eentje thuis’. Dat je dan juist die groepen bij elkaar brengt, die normaal gesproken iets minder met elkaar in aanraking komen, is heel mooi.”

‘Alleen al het feit dat mensen bij elkaar worden gebracht. Je zag ook dat mensen heel erg met elkaar gingen discussiëren en kletsen daarna.’

